

# Teatrets fortællinger

Jens Kistrups teaterkritik





# Teatrets fortællinger

Jens Kistrups teaterkritik  
En antologi

UDGIVET OG KOMMENTERET  
AF KNUD ARNE JÜRGENSEN

Syddansk Universitetsforlag 2013

© 2013 Knud Arne Jürgensen og Syddansk Universitetsforlag  
Trykt og sat af Specialtrykkeriet Viborg

ISBN 978 87 7674 642 1

*Teatrets fortællinger* er udgivet med støtte fra:  
Krista og Viggo Petersens Fond

Forside: Erik Werners tegning af Jens Kistrup som teatrets komiske og tragiske masker (*Berlingske Tidende*, 2.4.1966) omringet af illustrationer fra fire af Kistrups teateranmeldelser visende (øverst til venstre og rundt til højre) Clara Pontoppidan og Poul Reumert som Gamle Levins i Henri Nathansens *Indenfor murene* på TV-teatret (*Berlingske Tidende*, 1.11.1963), Malene Schwartz i Friedrich Dürrenmatts *Meteor* (*Berlingske Tidende*, 4.12.1966) Jesper Langberg i Tom Stoppards *Rosenkrans og Gyldenstjerne er døde* (*Berlingske Tidende*, 17.5. 1968) og Jørgen Reenberg i George Farquhars *I krig og kærlighed* (*Berlingske Tidende*, 4.6.1967), alle tegnet af Erik Werner (med signaturen E.W.), Dramatisk Bibliotek, Det Kongelige Bibliotek.

Bagside: Jens Kistrup fotograferet af Stine Fiig i lejligheden på Frederiksberg Allé den 13.8.1998.

Forblad: Erik Werners tegning af Jens Kistrup som teatrets komiske og tragiske maske trykt i *Berlingske Tidende* (2.4.1966) © Erik Werner

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden mangfoldiggørelse af denne bog er kun tilladt med forlagets tilladelse eller ifølge overenskomst med Copy-Dan

Syddansk Universitetsforlag  
Campusvej 55  
5230 Odense M

[www.universitypress.dk](http://www.universitypress.dk)

*University of Southern Denmark Studies in Scandinavian  
Languages and Literatures vol. 115*

# Indholdsfortegnelse

Forord af Knud Arne Jürgensen .....	9
Jens Kistrup – kort biografi af Knud Arne Jürgensen .....	17
Indledning af Knud Arne Jürgensen .....	19
Barndom, ungdom og studieår .....	19
De første kritikerår (1946-1949) .....	26
1950'erne – en svag knurren, fortsættelse eller fornyelse? ..	31
1960'erne – Showet til magten! Kampen om publikum – belægningsprocenten! .....	42
1970'erne – et teater i splid med sig selv, i tvivl om sig selv	49
1980'erne – selvtillid, eksistensberettigelse og de store skuespilleres årti .....	67
1990'erne – forandringer, altid forandringer! .....	73
De sidste kritikerår .....	88
Eftermælet .....	93

## Illustrationer I-XL

### Artikelsamling (1949-2003)

Om anmeldelser – Krav til anmelderen – 99

1. To Engle paa Torvet – 101
2. De rene maa dø – 106
3. Sprælsk, men slingrende Holberg-Aften – 109
4. Dramatikere efterlyses – 111
5. Den ubehagelige Virkelighed – 114
6. Gammel Enke ung paa ny – 117
7. Den rodløse Revue – 120
8. Det politiske teater – 123

9. Skuespillerens selvstændighed – 129
10. Choket fra tyverne – 135
11. Skriftemaal og sjælefredelse – 139
12. Fynsk vrede – 144
13. For faa danske dramatikere? – 148
14. Alle Charley'ers tante i aftes – 153
15. En milliard for et mord – 155
16. Dyr Turban – uden appelsiner – 158
17. Liget – og eventyret – 163
18. Tiden – fjenden i os alle... – 167
19. Brecht i Odense „Galileis liv“ på den fynske landsdelsscene – 171
20. Svensk teater imponerer – 177
21. Tykhuderne besejrer verden – 183
22. Livet i bur – 186
23. Kronen eller glorien – 190
24. Winnie sad i en knold – 194
25. Det vrede drama – 197
26. Leg med lig – 201
27. Pensionatet er truet – 204
28. Væggene – 208
29. Det gamle hjem – 211
30. Alle mine synder – 214
31. Hende vi ikke kender – 219
32. Stakkels lille fru Medea! – 222
33. Verden er et galehus – 226
34. Rager vi hinanden? – 231
35. Det højeste trin – 234
36. Hvert hjem sin dværg – 237
37. Den anonyme iscenesætter – 240
38. Lone Hertz og det vidunderlige – 243
39. Lighed og frihed – 247
40. Talentets omveje – 250
41. Den trojanske krig holder aldrig op – 254
42. Hvad med solidariteten? – 259
43. Åbent hus hos fru Alving – 262
44. Kristus eller kniven? – 265
45. Derfor blev Yvonne myrdet – 268
46. Den Holberg, vi tog livet af – 271
47. Erik Wedersøe – tidens Hamlet – 274
48. Kærlighed mellem de to køn er kamp – 277

49. Fremragende TV-opførelse af ægteskabsdrama – 279
50. Skuespillerens krise – 282
51. Strindbergs problemer – og vores – 284
52. Vulkanen Kirsten Olesen – 286
53. Den moderbundne Peer Gynt – 289
54. Ewald – vor samtidige – 292
55. Vi kan ikke høre, hvad de siger – 294
56. TV-teatret, der ikke eksisterer – 297
57. Et musical-mirakel – 302
58. Noras mand – 305
59. Hjertets renhed – 307
60. Myrd dine medmennesker – og spis dem – 310
61. Kjeld Abells isblomst – 314
62. Guldalderens proletarbørn – og det, de måtte skjule – 317
63. Hunden August – 320
64. Vores hverdags Hamlet – 322
65. Susse Wold skridt for skridt – 325
66. Vor tids Carmen i alle tiders teaterrum – 329
67. Kærligheden griber om sig – 332
68. Intelligens og lidenskab – 335
69. Malenes mange gennembrud – 338
70. Mytologien må udspringe af det virkelige liv – 341
71. Den nøgne sjæl – 344
72. Ad helvede til – 348
73. Sidste station før døden – 350
74. Hamlets livsnerve – og Ingmar Bergmans – 353
75. Genialt og overdådigt – 457
76. Den familie, som er os alle – 361
77. Hele nationens ejendom – 364
78. Seks personer finder en forfatter – 369
79. Alt dette og Kim Larsen med – 372
80. I kunstens fængsel – og kærlighedens – 375
81. En uskyldig skøge – alles og ingens – 377
82. Dødsmesse over sex-frigørelsen – 380
83. Den fuldkomne Pinter – 383
84. Kære Nora, ved du, hvad du gør? – 386
85. Dr. Dante – en studie i smartness – 390
86. Iscenesætteren misbruger sin magt – 394
87. Den moralske fundamentalisme – 397
88. Den forvandlede Jørgen Reenberg – 401

- 89. Livet kan man ikke anmelde – 405
- 90. Som om tragedien var en komedie – 409
- 91. Bodil Udsen – den eneste – 413
- 92. Frustrationernes holdeplads – 417
- 93. Dr. Dantes ragnarock – 421
- 94. Den moderne Medea – 425
- 95. Fri os for kærligheden – 430
- 96. Det politiske teater vender tilbage – 432
- 97. Den totale triumf – 436
- 98. Den løbende Woyzeck – 439
- 99. Kulden og den royale drøm – 443
- 100. Fortællingernes teater – 446

Anvendt litteratur . . . . . 451

Navneregister . . . . . 453

Værk-, sted- og sagregister . . . . . 477

*Litterære værker og netpublikationer – 477*

*Aviser og tidsskrifter – 477*

*Skuespil – 478*

*Revyer, shows og sange, vaudeviller, musicals, musikalske komedier, kabareter og teaterkoncerter – 482*

*Operaer, oratorier, operetter og syngespil – 482*

*Balletter – 482*

*Film og TV-teater – 482*

*Teatre, scener og elevskoler – 483*

*Andet – 484*



# Forord

*En skuespiller må kunne maskere sig, skjule sig, dække sig ind. Men skuespilleren må også kunne det stik modsatte: afsløre sig, blotte sig, vise sjælen, når den er fuldkommen nøgen. Hvis disse „nøgne“ øjeblikke ikke indtræffer i en scenisk figur, kan det hele være spildt ulejlighed. Smerten, lidelsen, nerven, følelsen udebliver.*

(Berlingske Tidende, 6.1.1985)

*Jeg protesterer, fordi jeg nægter at tro på, at det er mit verdensbillede, jeg møder i teatret. Og alligevel ønsker jeg ikke, at min protest bliver taget til følge. Så bundet er jeg heller ikke til det teater, jeg engang troede, var mit. For jeg er jo nødt til at acceptere, at hvis teatret også i fremtiden skal kunne bevæge verden – det kniber det med for tiden – må det etablere en alliance mellem det elementære og det ekstreme.*

(Weekendavisen, 4.7.1997)

Disse refleksioner om teatret og teaterkritikkens væsen fra henholdsvis en skuespiller- og kritikersynsvinkel er hentet fra et exceptionelt langt liv som anmelder og kan stå som temaoverskrifter for den skribentvirksomhed, Jens Kistrup udøvede som teaterkritiker og -essayist gennem mere end et halvt århundrede. Hans utrættelige virke fra efterkrigstidens første år og frem til den anden side af årtusindskiftet står alene ved dets omfang og den lange tidsperiode, han dækkede som kritiker, tilbage som en aldrig tidligere overgået præstation i dansk teaterkritik.

Kistrups teaterbetragtninger ligger på mange måder i direkte forlængelse af hans forgænger og erklærede forbillede, kritikeren Frederik Schybergs, der blandt sine forløbere igen havde Herman Bang, som var en af foregangsmændene i moderne dansk teaterkritik.

Bogen om Kistrups teaterkritik repræsenterer derfor sidste del af en retrinraket med navnene *Bang – Schyberg – Kistrup* og bidrager dermed til en samlet præsentation af dansk teaterkritik fra slutningen af 1800-tallet og frem til det nye årtusinde. Tidligere i dette studium er udgivet *Dramaturgiske Pennetegninger, Herman Bang som teateressayist* (2007) og *Bifald og Bølgebryder, Frederik Schybergs teaterkritik* (2009).

Jens Kistrup anses i dag for den førende kender og vægtigste kritiker i

Danmark af scenens kunst gennem sidste halvdel af det 20. århundrede. I løbet af sine næsten tres aktive kritikerår fra 1946 til 2003 lader han ingen teatermæssige emner og områder ubehandlede. Hans teaterkritik og -essays er rigt facetterede og havde stor afsmittende virkning på samtiden gennem deres indgående analyse af teatrets, instruktørens, skuespillerens, kritikerens og publikums funktioner, samt i de indføringer han gav til såvel trykte teatertekster som tidens mangeartede sceniske forestillinger.

Denne bog sigter mod at give et nærbillede af denne centrale danske teaterkritiker og den teaterkunst, han tog under behandling.

Kistrups brede interessefelt dækker scenisk kunst i Danmark i alle dens udtryksformer fra efterkrigsårene og helt frem til hans død i 2003. Alle aspekter af teaterprocessen i det 20. århundredes sidste halvdel er her gennemanalyseret af en af tidens ubestridt vægtigste teaterkritikere. Hans teaterkritiks store betydning ligger især i dens samlede kortlægning af tidens teaterliv. Den giver tillige et sammenhængende billede af de politiske og institutionelle rammer for dansk scenekunst i en periode, hvor teatret blomstrede som aldrig før gennem tidens mangeartede og nye medier (radio- og tv-teater, performance-teatret og de mange nye alternative sceneformer). I Jens Kistrups teateranalyser kommer en vigtig indholdsrig epoke i dansk teaterhistorie derfor fuldt til syne.

Dette fremgår tydeligt af artikelsamlingen *Jens Kistrup med det hele. Udvalgte artikler 1970-98*, som udkom i 1998<sup>1</sup> og rummer et bredt udvalg af hans klummer i *Berlingske Tidende* gennem næsten tre årtier. Kun ganske få af disse artikler angår dog teatret, og af hans egentlige teateranmeldelser er der tidligere kun blevet publiceret et begrænset udvalg under fællestitlen *Kistrups teater* i anledning af hans 60-årsdag i 1985.<sup>2</sup>

I især sine essayistiske miniaturer rammer Kistrup de små provinsielle situationer fra *daily life* lige på kornet, men dog kun dem han selv var blevet personligt præget af. Han udsender disse som strøtanker iblandet et væld af prægnante iagttagelser og udsagn, der både viser Kistrups formidlingsfaglige klasse og kritiske potentiale. Så godt kan der altså skrives, også i et både lille og let omsætteligt format. Til sidst i samlingen *Jens Kistrup med det hele* findes tillige en halv snes af de teaterklummer, han skrev for *Weekendavisen* gennem de sidste fire-fem år af sit kritikervirke.

---

1. *Jens Kistrup med det hele. Udvalgte artikler 1970-98* (København, Aschehoug, 1998).

2. *Kistrups teater. Et udvalg af 40 års teaterbetragtninger, Redigeret af Niels Birger Wamberg* (København, Gyldendal, 1985).

Her viser teaterkenderen Kistrup sig igen fra sin allerbedste side. Jo større et emne er, og jo mere et skuespil appellerer til (teater)historiske paralleliseringer med et aktuelt tema indeholdt i den pågældende forestilling, desto bedre skriver han.

To andre områder i *Jens Kistrup med det hele* viser, hvad der havde hans særlige interesse, nemlig den kritiske karakteristik af (især unge kvindelige) skuespillere og deres kunstneriske udvikling samt det nærmest røntgenagtige blik for instruktørers og skuespilchefers valg af repertoire. Et af hans essays skrevet ved nytåret 1998<sup>3</sup> handler således om den daværende skuespilchef på Det Kongelige Teater, Klaus Hoffmeyer. Han havde netop da for alvor påbegyndt sit virke som skuespilchef på Nationalscenen, der dette år også markerede sit 250-års jubilæum. Forinden havde Hoffmeyer som instruktør iscenesat, hvad Kistrup karakteriserer som nogle af de bedste forestillinger gennem flere sæsoner. Men nu, ved dette årsskifte, aner han en bestemt kunstnerisk linje i skuespilchefens kommende repertoirevalg, som han udråber som direkte publikumsfjendtligt. Kistrups anelser holdt tilsyneladende stik, og kun få dage efter, at *Jens Kistrup med det hele* var kommet på gaden samme år, skriver han i sin ugentlige teatertribune i *Weekendavisen* om Hoffmeyers virke frem til dette tidspunkt: „[Hoffmeyer] ligner mere og mere en selvmordspilot, der går i døden for at sejre, og som trækker sit teater med sig i døden. Med mulighed ganske vist – rent teoretisk – for genopstandelse”.<sup>4</sup> Her viser koryfæet Kistrup, at når han bliver polemisk og politisk, så er det helt og utvetydigt. Men når hans kritik samtidig bliver så direkte personfikseret, måtte det naturligvis også vække til hede debatter og komme i fjernsynet – *med det hele*.

Kistrup var som teateressayist og klummeskribent om nogen miniatyrens store mester inden for idiosynkrasiens frugtbart snævre format. Uanset en række stærke lighedspunkter endte han nu aldrig som sin forgænger og kollega, litteratur- og teaterkritikeren Hans Brix (1870-1961), om hvem han i 1969 skrev identifikatorisk fremsynet, som var det et *memento mori* til sig selv:

...en gammel mand, der ofte måtte føle det, som om hans anmeldelser blev en slags gravskrifter over den tidsalder, han selv havde oplevet. Hans forbløffende åndelige friskhed og sproglige formuleringsevne, hans uforandrede modtagelighed og hans talent for at

---

3. *Weekendavisen*, 2.1.1998.

4. *Weekendavisen*, 6.11.1998.

regenerere, alt dette bevirkede, at han aldrig faldt for fristelsen til at illuminere fortiden – de gode, gamle dage! Men netop fordi han bedre end så mange andre var i stand til at se det fortidige og forældede i den ældre dramatik efter Holberg, var det meget lidt, der blev tilbage, om overhovedet noget. Og netop fordi han med rette eller urette følte sig så frigjort i forholdet til fortiden, var det fuldstændig rimeligt, at det var som den aktive forkæmper for et nyt dansk drama, hans egentlige samliv med teatret begyndte.<sup>5</sup>

Det samme gør sig gældende ved Kistrups særlige fokus på scenekunstnerens fysiognomi – især hos de yngre kvindelige skuespillere. Følgende karakteristik af Brix kunne med visse undtagelser derfor også gælde for ham selv:

Skønt Hans Brix' fysiognomiske fremgangsmåde som teaterkritiker kan forekomme næsten eksperimentelt klinisk, har den dog en dybere betydning. Ansigtet er for ham noget ligefrem magisk, det er sjælens og poesens spejl. Dets studium er psykologisk – og erotisk! – og det holder aldrig op, fordi ansigtet stadig veksler, og fordi betragterens, kritikerens, vurdering veksler.<sup>6</sup>

Kistrup praktiserede bevidst således altid den anmelderkunst, hvormed han selv havde defineret Brix' metode, nemlig den sproglige affotografering af „skuespilleren i aktion“, hvor „fysiognomiet er manden og manden er skuespilleren“.<sup>7</sup>

Om sin egen rolle som livslang kritisk beskuer af sin samtids scene-kunst udtalte han midt i karrieren:

Tilskuernes holdning i et teater er den stik modsatte af den, de troende indtager over for den hellige handling. Den betinges hverken af tro eller blind underkastelse. Når man overværer en teaterforestilling, føler man beundring eller mishag. Og dette forudsætter en *kritisk* bedømmelse.<sup>8</sup>

---

5. Kistrup, Jens: *Hans Brix og teatret* (København, Det Berlingske Bogtrykkeri, 1969, s. 211).

6. *Idem*; s. 95-96.

7. Kistrup, Jens: *Hans Brix og teatret* (København, Det Berlingske Bogtrykkeri, 1969, s. 66 og 104).

8. *Berlingske Tidende*, 5.3.1966.

Hovedbaggrunden for denne antologis tilblivelse ligger i den kendsgerning, at det stadig kun er en forsvindende lille del af Kistrups teaterkritiske *oeuvre*, der i dag er almindeligt tilgængeligt og som tidligere har været gjort til genstand for en dybere analytisk behandling og præsentation. Kistrup skrev gennem sine næsten tres års aktive virke som en af landets førende teaterkritikere mere end 5000 teateranmeldelser, -kroniker og -essays. En monografi om *teaterskribenten* Jens Kistrup, der både skildrer hans personlighed og vægtigheden af hans teaterkritik i med- og modspil til samtidens teater, har siden hans død i 2003 derfor stået for tur i litteraturen som et historisk aktstykke om det moderne dramas indtog på den danske teaterscene i forhold til de klassiske teatertraditioner.

Kistrups position som offentlig person og kultur- og teaterskribent afspejler på mange punkter desuden de forhold omkring selvfremsættelse i medierne, der i netop vor tid er i fokus for akademisk forskning inden for litteratur, kultur og medier. Disse spørgsmål er i de senere år tillige kommet til afprøvning i den nyeste dramatik og dramaturgiske forskning.

Vigtigheden af, at det gennem interviews endnu er muligt at inddrage nulevende kolleger og teaterfolks vidnesbyrd om Jens Kistrup i bogens biografiske del, kan derfor ikke fremhæves nok. Monografiens biografiske del og den tilhørende artikelsamling kan dermed på en gang afspejle aktualiteten i Kistrups skribentvirksomhed og bevare en væsentlig periode af vor nyere teaterhistorie, som i detaljer belyser en overordentlig indholdsrig epoke i dansk teaterliv, dets problemer og mentalitet.

I lighed med de tidligere udgivne teaterkritikermonografier om Herman Bang og Frederik Schyberg sidestiller Kistrup-monografien metodisk den biografiske skildring af hovedpersonen med hans værk i form af en artikelsamling på i alt hundrede udvalgte og annoterede teateranmeldelser og -essays fra hans hånd. Gennem krydshenvisninger mellem monografiens biografiske del og artikelsamlingen perspektiveres således både livsforløbet og livsværket.

Denne afsluttende monografi om Jens Kistrup og hans teaterskribentvirksomhed gennem sidste halvdel af det 20. århundrede vil dermed forhåbentlig bidrage til dannelsen af billedet af de sidste 125 års teaterliv og -kritik i Danmark.

## Om antologien

Antologien kombinerer klassisk grundforskning i kilder og kontekster med en dokumentar-biografisk skildring af denne, en af de vægtigste og vigtigste kritikere, kronikører og samtidsseismografer inden for dansk teaterkunst og -kultur i sidste halvdel af 1900-tallet. Dette gøres på samme måde, som Kistrup selv kombinerede sin akademisk-litterære grundfaglighed med en bredere teaterfaglig og kulturpolitisk formidlingsfaglighed i såvel det teaterkritiske som det journalistiske og essayistiske virke.

Gennem denne kontekstuelle undersøgelse af Jens Kistrups teaterkritiske praksis og position belyser bogen desuden, hvordan kritikerens position i den faglige og almene offentlighed ændrede sig, især over de sidste tre årtier af hans liv.

Antologien medtager i alt hundrede forestillingsanmeldelser og essays udvalgt blandt de over 5000 teaterkritiske og dramaturgiske artikler, der kendes fra Kistrups hånd. Af disse har kun to tidligere været optrykt. Samlingen indledes med det – i Kistrups karriereforløb – centrale essay fra 1976 *Om anmeldelser – Krav til teateranmelderen*, hvori han introducerer sine tanker og refleksioner om sin metier – og ikke mindst sine krav til sig selv – over for sit publikum.

Artiklerne er præsenteret kronologisk, og hver artikel indledes med anmeldelsens fulde titel samt navn og dato på avisen/tidsskriftet, hvori den optræder.

Antologiens artikler er forsynet med korte indholdsbeskrivelser; ligeledes er der med indskudte parenteser givet plads til realoplysninger om personnavne og sceneværker. Endelig er der tilføjet et begrænset notesystem til de mest nødvendige ord- og indholdsforklaringer.

Artiklerne er gengivet efter originaltrykket og følger Kistrups ortografi, uagtet at denne ændrer sig gennem årene, bl.a. som følge af den i 1948 indførte retskrivning i Danmark eller avisernes/tidsskrifternes indbyrdes forskellige typografiske sats. Alle oplagte trykfejl er stiltiende rettet, ligesom alle navneformer for klarhedens skyld er opdateret til gængs nutidig stavning. Ord og sætninger, der i originaltrykkene er fremhævet med *kursiveret* skrift, **fede typer** eller understregninger, gengives på samme vis.

I navneregistret anføres fødsels- og dødsår, nationalitet og profession. Værkregistret anfører alle omtalte litterære og sceniske værker inddelt efter genre.

Litteratur benyttet i forbindelse med udarbejdelsen af antologien er anført sidst i bogen.

Projektet er udarbejdet i samarbejde med Teatermuseet i Hofteatret, hvor Kistrups teaterfaglige bibliotek og arbejdspapirer i dag befinder sig. Ligeledes er der til indsamlingen og udvælgelsen af Kistrups teateranmeldelser og -essays benyttet hans udklipssamling af egne værker, som i dag befinder sig i Dramatisk Bibliotek på Det Kongelige Bibliotek.

Jeg retter en særlig tak til Teatermuseet i Hofteatret og dets direktør Peter Christensen Teilmann, som gennem at stille arbejdsplads til rådighed gjorde færdiggørelsen af denne bog mulig. Ligeledes rettes en varm tak til lektor Sten Rasmussen for hans aldrig svigtende hjælp og værdifulde råd ved gennemlæsningen af manuskriptet og til dr.phil. Erik Aschengreen og fhv. teaterchef Preben Harris for inspirerende samtaler om kollegaen og vennen Jens Kistrup.

Endelig rettes en personlig tak til Kistrups søster, Hanne Krag, for hendes store hjælpsomhed og imødekommenhed over for dette projekt.

Knud Arne Jürgensen, København, 2013





# Jens Kistrup – kort biografi

Jens Kistrup (30.11.1925-8.1.2003) var søn af kommunelæge Poul Kistrup (1896-1955) og hustruen Kamma (f. Waage Bjerre, 1899-1991). Han blev student fra Sortedam Gymnasium i København i 1943, studerede sammenlignende litteraturhistorie på Københavns Universitet, hvor han vandt guldmedalje i 1948 for en afhandling om den danske romantisme og blev mag.art. i 1949.

Kistrup virkede først som filmkritiker ved *Berlingske Tidende* fra 1946 og blev sidenhen fastansat ved bladet i 1950 som teater- og litteraturkritiker, hvor han uden afbrydelser og lejlighedsvis også med bidrag i *B.T.* og *Berlingske Aftenavis* skrev frem til sin pensionering i 1992. I årene 1956-1964 var han tillige kronikredaktør ved avisen. Han havde derudover redaktionelle opgaver på tidsskrifterne *Perspektiv* (1957-1963, samt som fast teaterkritiker fra 1953-1961) og *Harlekin* (1965-1966). Efter pensioneringen fortsatte han helt frem til sin dødsdag i 2003 med at arbejde som tilknyttet teaterkritiker på *Weekendavisen* og lejlighedsvis som klummeskribent og teateranmelder på *Berlingske Tidende*.

Kistrup udgav sin første bog *Forvirringens tid, kommentarer og klummer* i 1965, og skrev derefter bl.a. *Det moderne drama* (i *Dansk litteraturhistorie*, 4, 1966), *Hans Brix og teatret* (1969), *Vi gjorde aldrig oprør* (1973), *Teatret* (med Hans Bendix' teatertegninger, 1985) og *Teatrets omrids. Set og sket på de københavnske scener gennem et halvt århundrede* (med Erik Werners teatertegninger, 2000), ligesom han fik udgivet artikelsamlingerne *Kistrups teater, et udvalg af 40 års teaterbetragtninger* (red. af Niels Birger Wamberg, 1985) og *Jens Kistrup med det hele, Udvalgte artikler fra 1970-98* (1999). Han sad tillige i flere faglige styrelser, bestyrelser og fonde.

Kistrup modtog adskillige hædersbevisninger, heriblandt Publicistprisen (1983), Den Berlingske Fonds Journalistpris (1994), Kjeld Abell-prisen samt Hvass-Fondens Rejselegat (begge i 1995), Frederiksbergs Sparekasses Fonds Hæderspris (1996), Café Teatrets jubilæumspris (1997) og Danske Teaterforeningers Hæderspris (2001). Ridder af Dannebrog 12.4.1988. Jens Kistrup blev 22. december 1966 gift med Birgitte Caroline Maroucha Stampe; ægteskabet varede til hendes død 14. november 1977.